

S Z E R K E S Z T Ő I Ű Z E N E T E K

G. J. — Ne csodálkozzék, hogy nem tudják megmondani önnek, a kérdéses szobor kit ábrázol. Néha nem is olyan egyszerű feladat felismerni, melyik szentünket állítja elénk egy-egy templomi szobor vagy kép. Hivatalosan semmiféle rendelkezés nem szabja meg, hogy ezt a szentet így vagy amúgy kell megjeleníteni. Az egyes ábrázolási módok, jelek, jelvények attributumok évszázadok folyamán alakultak ki. Minthogy régen egyáltalán nem volt szokás felírni a szentek nevét, két-háromszáz év alatt nem egyszer feledésbe ment kilétük, különösen az olyan helyen, ahol kicserélődött a város társadalma, megváltozott a nyelve. Valóságos kis tudományág ma már a régi szentek felismerése jelvényeik alapján. Németül, franciául, olaszul és angolul egyformán több könyv is megjelent, amely igyekszik rendszerbe foglalni és eligazítást nyújtani e téren. Ezekből azt lehet megállapítani, hogy egy jel vagy jelvény önmagában még nem nyújt biztos eligazítást. Az ön által kérdezett IHS jelvény jelezheti Sienai Szent Bernardint, Antiochiai Szent Ignácot, Loyolai Szent Ignácot és Ferrerei Szent Vincét. Minthogy mivelénk Antiochiai Szent Ignác és Ferrerei Szent Vince tisztelete kevésbé terjedt el, valószínű, hogy a másik két szent közül ábrázolja valamelyiket a kérdéses szobor. Ha gomb nélküli fekete ruha vagy pedig miseruha van rajta — Loyolai Szent Ignác lesz, ha ferences csuha — Szent Bernardin. — Egyébként csak helyeselni tudjuk kedves szándékát, hogy kinyomozza öreg templomuk érdekes kőzoborainak adatait és tájékoztatót állít össze róla, hogy kifüggeszék a szenteltvíztartó fölé.

Nehéz választás. Budapest. — Arra a kérdésére vonatkozóan, hogy a két lány közül, akik egyformán szívesen látják közeledését, melyikkel foglalkozzék házassági szándékkal, a vidám vagy a komoly természetűvel-e, melyikkel tud keresztényebb házaséletet élni, azt válaszoljuk: mind a kettő egyformán alkalmas rá, mind a kettőnek megvannak a maga értékei, aszerint döntsön, hogy melyik áll szilárdabb erkölcsi alapokon. A vidámság és a komolyság önmagában még nem erkölcsi erény, nem gyarlóság, mind a kettő lehet egyformán erényes és vétkes. A komolyabb természetű nőben általában több a hajlam, hogy mindennapi kötelességeit jól és állhatatosan teljesítse, házat, férjét, gyermekeit rendben tartsa. A férj mindennapi nyugalmát, kényelmét tehát egy komoly természetű nő általában jobban biztosítja. A vidám természetű asszony talán kevésbé törődik a férj, a család mindennapi kényelmével, nem töri magát annyira, hogy minden apró kívánságukat teljesítse, viszont lelke derűjével szüntelen erőt önt beléjük, elűzi a kisebb gondok árnyékait homlokukról, a nehezebb megpróbáltatásokhoz bizalmat sugároz lelkükbe. Persze, mindez csak „lehet”, csak „talán”. Mert jelenthet a komolyság belső gyöngeséget, melabút, a vidámság párosulhat pontossággal, alapossággal is, lehet komoly természetű asszony százszor rendtelenebb, mint a vidám. Mindezt azért mondtuk, hogy figyelmeztessük: 1. a házasságot nem lehet egyetlen tulajdonságra alapozni, 2. a végső döntést a választásban aszerint kell megtennünk, hogy megvan-e az erkölcsi szilárdság abban, akihez közeledni kívánunk. Nem valami rendkívüli egyéniségekre gondolunk, midőn ezt hangoztatjuk, csupán a jó átlagra. Arra, hogy ne legyen a kiválasztott nőben olyan szenvedély, amely lehetetlenné teszi vele a nyugodt együttélést, amely alkalmatlanná teszi őt, hogy feleség és anya legyen, gyermeket neveljen, férjét, családját lelkiekben, anyagiakban ellássa és támogassa. A választását azzal a tudattal kell megtennie, hogy ebben az átlagos nőben — éppen úgy, mint az átlagos férfiben — az erények mellett gyarlóságok, a jó mellett rossz tulajdonságok is találhatók. S ezeket is vállalnia kell — amint ő is vállalja az ön hibáit, gyengeségeit, kellemetlen tulajdonságait. Vállalni minden következményével. Nem csupán asszonyt választunk, midőn nősülni szándékozunk, hanem — életstílust is. Erkölcsi szempontból egyformán lehet járni a vidámság és a komolyság útján. Komoly természettel is lehet súlyos bűnt elkövetni, vidáman is ki lehet tartani a hűség, a becsület, az erény mellett.

Húsz éves lány. Budapest. — Miért engedi Isten a bűnt és a szenvedést? Olyan kérdés ez, amire nem egy szerkesztői üzenetben, de még egy egész könyvben sem lehet kielégítő választ adni. A szenvedés, a bűn szerepe Isten világában — legmélyén és lényegében: misztérium. Ez azonban egyáltalán nem annyit jelent, hogy ne érthetnénk, ne láthatnánk meg egyre többet, ha gondolkodunk, keresünk, tanulunk. Ha pontos és szakszerű feleleteket akar kapni, vegye elő Schütz Dogmatikáját, ha derűs, meggyőző indításokat akar szerezni, keresse meg Chesterton Orthodoxy-ját és olvassa el, elmélkedje át a kérdéseiről szóló fejezeteket. Azt a hangulatot és aggályoskodást, amiről levelében ír, vesse el magától nagyon messzire. Kísérelje meg tárgyilagos józansággal végiggondolni problémáit. Az Isten nem lehet más a józan ész szerint sem, mint végtelenül bölcs, igazságos, végtelenül jó. Ha tehát nem értem meg Őt önmagában és műveiben, az nem azt jelenti, hogy Ő rossz, kegyetlen, igazságtalan, hanem, hogy az én értelmem véges. Nem állok meg tehát keseregve kérdéseimnél, hanem tovább keresek. Kimeríteni Isten bölcsességét nem tudom, de annyit megláthatok és megsejthetek, amennyi ahhoz kell, hogy derűsen járjam az élet útjait. Főképpen megsejthetek annyit, hogy bízam Isten jóságában. Az aggályoskodásnak az a foka, amiről levelében tanúságot tesz, ha nem súlyos kedélybetegség, akkor súlyos bűn! Bocsásson meg őszinteségünkért, de azt látjuk, hogy pathetikus kérdései semmi egyebek, mint rossz kedélyállapotának sötét buborékai. Engedje meg, hogy levele alapján a következő két témasort ajánljuk elmélkedései számára. Az elsőt a bűnről: Isten szeretet. A szeretet viszontzást kíván. Csak az olyan viszontszeretet értékes, amit önként, szabadon adnak. Mikor tehát Isten megteremtette azokat, akiktől öntudatos viszontszeretetet kíván — azaz az angyalokat és az embereket —, természetes, hogy szabad akarattal teremtette meg őket. A szabad akarat tényében pedig benne rejlik a lehetőség, hogy az angyal és az ember elforduljon Istentől, azaz: bűnt kövessen el. Isten végtelenül jó. Nincsen-e valami jó az általa megengedett szenvedésben is? Vajon nem azért engedi-e meg Isten, hogy általa valami olyanhoz jussunk, amit semmi mással el nem érhetünk? Miért választotta Jézus Krisztus az ember megváltásának eszközeül éppen a keresztet? Vajon nem a szenvedéssel győzhetjük-e le önmagunkban azt az embert, akivé Ádám az eredeti bűn elkövetése által tett bennünket? Még egyet ajánlunk. Látott már igazi szenvedőt? Olyat például, aki egy negyedszázada fekszik betegágyon Istenben bizakodva, Istent szeretve. Vannak ilyenek Budapesten is. Keresse meg őket és beszéljen velük.

Cs. E. Dunántúl. — A szentek és boldogok között Isten előtti rangjukban nincs különbség. Az eltérés csupán tiszteletük egyházzjogi vonatkozásaiban van. A szentek nyilvános tisztelete kiterjed az egész egyházra, bárhol lehet templomot, oltárt emelni tiszteletükre. A boldogok tiszteletét az egyházjog egyes helyekhez, egyházmegyékhez, szervezetekhez köti, pápai engedély nélkül nem lehetnek országok, erkölcsei területek és szent helyek patronusai. A különbségtétevesnek történeti gyökerei vannak. A szentté, illetve boldoggá avatást régente a püspökök végezték el egyházmegyéjükben. A mi Szent Istvánunkat Szent László idejében így „emelte fel” az ország főpapi kara és papsága az ecélből összehívott tartományi zsinaton. Amikor III. Sándor pápa 1171-ben a szenttéavatást a Szentszék hatáskörébe vonta, egyes püspökök saját egyházmegyéjükben továbbra is gyakorolták a régi jogot. Így vált el a boldoggáavatás a szenttéavatástól. VIII. Orbán pápa 1634-ben a boldoggá avatást is a Szentszéknek tartotta fenn. — Az „Isten szolgája” elnevezés azt illeti meg, akinek boldoggá avatása ügyében az egyházmegyei hatóság befejezte a vizsgálatot és méltónak találta, hogy a Szentszék tovább folytassa a vizsgálatot, illetve az eljárást.